

Van Jantje, die den Paaschhaas ging zoeken.

Jantje had al meermalen gevraagd, waar toch de Paaschhaas woonde, die hem elk jaar zulke lekkere suikereieren bracht. Niemand wist hem daarop echter een juist antwoord te geven en daarom besloot hij eindelijk zelf eens op onderzoek uit te gaan.

In den nacht vóór Paschen, toen allen in huis sliepen, stond hij op en ging op onderzoek uit. Voordat hij het zelf wist, bevond hij zich in een dicht bosch, waar het zóó donker was, dat hij niemendal zien kon. Gelukkig kwam de Maan van achter de wolken te voorschijn en zag Jantje staan.

„Wat zoek je hier?" vroeg ze nieuwsgierig.

„Ik zoek den Paaschhaas!" schreeuwde Jantje heel hard, want hij was bang dat de Maan hem anders door den verren afstand niet hooren kon.

„Sst!" waarschuwde de Maan. „Je moet niet zoo hard schreeuwen, ik ben niet doof; anders worden de elfen wakker!"

En, ja, waarlijk, vlak bij hem, van onder een rozestruik kwam een kleine elf te voorschijn, wreef zich de oogen uit en vroeg verschrikt aan Jantje:

„O, lieve hemel, hoe laat is het? Ik geloof dat ik mij verslapen heb."

Jantje lachte de fee toe en vroeg wat ze zoo vroeg te doen had.

„Ik moet de Paascheieren gaan uitdeelen," antwoordde de kleine fee en haar stem klonk als een zilveren klokje.

„Ben ik hier dan terecht bij den Paaschhaas?" vroeg Jantje verheugd.

„Ja," zei de fee, „en omdat je mij zoo vroeg gewekt hebt, zul je van mij een paar mooie Paascheieren hebben."

Ze nam uit een mandje een paar fraai gekleurde eieren en stopte ze in Jantjes zak.

Nu wou hij echter nog weten, wie die eieren gemaakt had, waar ze vandaan kwamen en nog veel meer, maar de elf legde hem den vinger op den mond en zei:

„Dat mag ik niet verklappen."

Voordat Jantje nog iets meer zeggen kon, klapte de fee in de handen; tusschen de struiken kwam een haas te voorschijn, de fee sprong op zijn rug, knikte Jantje vriendelijk toe en riep hem toe: „Een gelukkige Paschen!" Nu vloog de haas met de fee de lucht in en was in een oogenblik uit het gezicht verdwenen.

Op hetzelfde oogenblik zat Jantje rechtop in zijn bed. Hij kneep zich in den neus en zei: „Droom ik nu of is het werkelijk gebeurd?" Zijn neus zat echter vast en op het kastje naast zijn bed lagen twee mooi gekleurde eieren. Het moet dus bepaald heusch gebeurd zijn.

Het Wonderdier.

„Zeg, lieve man, kijk toch eens gauw
„Wat ding daar door de lucht komt snellen!"
„Dat is de concurrentie, vrouw!
„Die ook ons hazen reeds gaat kwellen.

„Het valt ons toch al bitter zwaar —
„Nu onze roem ons is ontnomen,
„Als snelpost, door zoo'n vogel daar —
„Met eer de wereld door te komen.

„Doch bovendien, zoo'n wonderdier
„Zal, dunkt mij, reuzeneieren leggen.
„Ons werken geeft voortaan geen zier;
„'t Is treurig, het te moeten zeggen!"

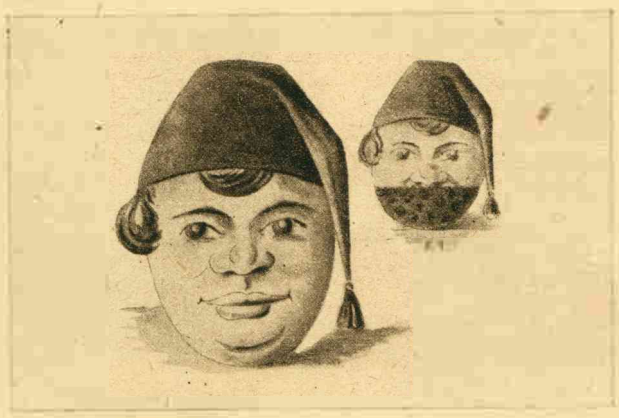
„Maar man wat komt je in den zin?
„Dat is (laat ik mij eens bedenken)
„Geen vogel maar een Zeppelin
„Die zal den mensch geen eieren schenken.

„Ga dus maar voort met frisschen moed
„Je mooie Paascheitjes te maken;
„Vervul je hazenplicht maar goed,
„Dan zul je weer tot aanzien raken!"

Het ei als duikelaar.

Men kan van een leege eierschaal, die nog geheel gaaf is, zonder veel moeite een aardigen duikelaar maken. Het gat bovenin het ei moet natuurlijk niet te groot wezen; het beste is een uitgeblazen ei te nemen.

Men vult de schaal voor een derde deel met kleine looden kogeltjes, stopt er daarna een stukje zachte was in en laat dit laatste boven het vuur smelten, waarbij men het ei recht houdt. De gesmolten was vormt met de kogeltjes een massa die na afkoeling hard wordt en zich op den bodem van het ei vasthecht. (Zie Fig. 1 op

bovenstaande afbeelding). De opening wordt daarna dichtgeplakt, op het ei met kleurkrijt of waterverf een manshoofd geschilderd, die men een papieren muts opzet, en de duikelaar is klaar.

De gefopte Haas.

Het was de dag vóór Paschen en dan hebben de hazen het zeer druk met het rondbezorgen der bestelde paascheieren. Met een korf vol mooi gekleurde eieren had heer Haas zich op weg begeven. Het woei zoo hard, dat hij bijna niet vooruit kon en dat wil voor een haas heel wat zeggen; bovendien moest hij duin op, duin af. Eindelijk hield hij op een heel hoog duin stil, hijgend van vermoeienis.

„Foei, is dat loopen," zuchtte hij.

Dat hoorde een slak, die zich ook boven op 't duin bevond.

„Ha, ha, mijnheer Haas is moe van zijn wandeling en dat durft zich nog wel een hardlooper te noemen."

„Wat!" riep de haas verontwaardigd uit. „Zoo'n klein ding durft mij uit te lachen! Heb ik niet den geheelen dag een zware mand gedragen?"

„'t Beteekent wat!" spotte de slak weer. „Ik draag mijn heele leven lang wel mijn eigen huis!"

„Maar je komt bijna niet vooruit!"

„Dat denk je maar! Ik ben eerder van dit duin af dan jij!" hernam de slak weer.

„Dat zullen we zien!" schreeuwde de haas en rende zoo hard hij kon de helling af.

Toen hij beneden was, riep hij naar boven: „Wel, waar ben je nu, vlugge slak?"

„Hier!" zei de slak, vlak bij hem.

„Onmogelijk!" riep de haas verwonderd uit.

„Wat!" hoonde de slak, „je ziet me hier toch, nietwaar? Ik was hier al veel eerder dan jij. Jullie hazen

hebt wel den naam van hardlooper, maar wij slakken zijn vlugger dan jullie!"

Daar begreep de haas niemendal van, hij vervolgde hoofdschuddend en een beetje verlegen zijn weg. Hij wist niet dat de slimme slak in zijn huisje gekropen was en zich zoo van de helling had laten rollen.

Oplossing Prijsraadsel.

De rebus in ons vorig nummer was den meesten onzer lezers blijkbaar te moeilijk; we ontvingen ten minste vele foutievé oplossingen. Verscheidenen hadden er het woord *versperring* van gemaakt. De oplossing is echter: Vers na per in G, dus *Versnapering*.

De prijs viel bij loting ten deel aan Geertje Smit, *Den Helder* en Grietje Helleman, *Vlaardingen*. — Ter afwisseling thans een heel gemakkelijke rebus.

OOM TOM.